

almindelig revselse ikke er tilladt; det er ikke noget, man taler om osv. Se, så er spørgsmålet: Hvordan er det gået med udviklingen af kriminaliteten blandt børn og unge? Jo, den er steget markant, og vi ser, at børn og unge begår langt grovere kriminalitet i dag, og de begår langt flere kriminelle forhold, end de gjorde før i tiden. Er der en sammenhæng dér? Er det noget, som man måske kunne tage op og overveje?

Det andet, jeg godt vil spørge til, er den statistik, som hr. Bjørn Elmquist læste op af. Se, det var jo kun halvdelen af sandheden. Den anden halvdel af sandheden er, og det viser statistikken klart og tydeligt, at der er en stigning i antallet af voldstilfælde blandt børn og unge. Der er en stigning i antallet af frihedsberøvende straffe, når vi taler om børn og unge. Så der er altså også stigninger, og det er stigninger i grovheden og i antallet.

Den fg. formand (Ove Fich):

En kort bemærkning er en kort bemærkning. Hr. Bjørn Elmquist for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det første i hr. Tom Behnkes korte bemærkning er jeg ikke sikker på jeg helt forstod. Men lå der det i det, at i takt med at færre afstraffede deres børn korporligt, steg børnenes kriminalitet? Jeg ved ikke, om det var det, der var kernen i budskabet.

Men uanset hvad der har været kernen i budskabet, vil jeg sige, at forældre har en pligt til at reagere over for deres børn. Jeg mener ikke, de skal reagere voldeligt, men de skal trække nogle grænser. Det, der hedder repressiv tolerance, og som var meget udbredt tidligere, hvor børn får lov til hvad som helst, og så prøver forældrene alligevel at bremse dem i det skjulte, tror jeg ikke på. Man skal komme med klare signaler og sige: Det må du, og det må du ikke. Men jeg mener ikke, man skal bakke det op med en korporlig afstraffelse.

Og så til det med voldsmentaliteten blandt unge: Jeg synes faktisk, at det er ganske bekymrende. Man kan prøve at forklare det på mange måder, men jeg er meget glad for, at den nye radikale kulturminister har taget så håndfast fat på det, jeg vil kalde voldsmentaliteten i medierne – det være sig i fjernsynet eller i biograferne – for dér tror jeg vi har en stor del af forklaringen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er jo lidt synd, at der kun er et minut til de korte bemærkninger, for jeg synes, at det, vi her er inde på, er meget spændende og centralt.

Min pointe med det med revselsesretten var bestemt ikke, at man skulle slå børnene. Tværtimod, og det startede jeg også med at slå fast. Men jeg tror, at vi et eller andet sted har fejlet, ved at vi har indrettet samfundet på en sådan måde, at begge forældrene er tvunget til at være på arbejdsmarkedet, hvis de både skal have råd til at betale skat og så i øvrigt have råd til at leve af det sidste, der er tilbage, når skattevæsenet har været der. En anden pointe var, at netop den frie opdragelse op gennem 1970'erne og 1980'erne tror jeg helt afgjort har spillet fallit.

Men der er noget andet, som jeg gerne vil trække ind, nemlig straffeattesten, for hr. Bjørn Elmquist spurgte direkte: Hvordan forholder vi os til straffeattesten? Se, straffeattesten er jo problematisk, men vi ved, at straffeattesten i sig selv har den største præventive effekt på, om unge lader være med at begå kriminalitet. Vi ved, at det er det, der står højest, når de skal vægte, om det kan betale sig eller ej. Derfor er det i hvert fald Fremskridtspartiets opfattelse, at vi ikke har råd til at smide straffeattesten og det system, vi har, væk. Det kan godt være, vi skal justere det, og det kan godt være, vi skal tilpasse det, men at fjerne straffeattesten helt vil vi under ingen omstændigheder være med til.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg mener heller ikke, at vi helt skal fjerne den, men jeg ved ikke, hvor stor effekt den har. Nu lød hr. Behnke meget firkantet i sin konklusion, og den kan vi jo så prøve at se om der er belæg for. Men der er givetvis nogle forbrydelser, som skal markeres, og der er nogle job, hvor man skal se efter straffeattesten. Hvis man f.eks. skal være politibetjent og også forskellige andre ting, er der ingen tvivl om, at man skal bruge den.

Med hensyn til det med den frie opdragelse vil jeg bare sige, at jeg ikke vil kalde det en opdragelse. Jeg vil i så fald tale om den manglende opdragelse, for som forældre har man en pligt til at drage disse grænser.

Men i vores fremtidige arbejde tror jeg, at vi skal interessere os meget for voldsmentaliteten: Hvordan den bygges op og det, jeg lige fik sagt et par ord om til sidst, hvor vi på film og i fjernsyn, når der er tale om fiktion, f.eks. kan se, at